

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania D. S. prowadzącego działalność pod nazwą - Firma Usługowo-Handlowa „S.” w O. i P. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
z udziałem zainteresowanego Ł. F.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej D. S. prowadzącego działalność pod nazwą - Firma Usługowo-Handlowa „S.” w O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

D.S. prowadzący działalność gospodarczą – Firma Usługowo – Handlowa S. w O. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 maja 2019 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 4 września 2018 r. w sprawie o podleganie ubezpieczeniom społecznym.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów: (-) art. 627 k.c., przez jego błędną wykładnię uznającą, że wykonywanie przez zainteresowanych: Ł. F. oraz P. W. czynności polegających na wymurowaniu ścianek działowych, wykonaniu ścian żelbetowych oraz wymiany pokrycia dachu, nie prowadziło do

powstania rezultatu wymaganego dla umowy o dzieło; (-) art. 734 k.c. w związku z art. 750 k.c., przez ich błędne zastosowanie, polegające na przyjęciu, że odwołującego się łączyła z zainteresowanymi: Ł. F. oraz P. W. umowa o świadczenie usług, do której mają zastosowanie przepisy dotyczące umowy zlecenia, a w konsekwencji błędne zastosowanie art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3 w zw. z art. 38 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 2, art. 18 ust. 3, art. 20 ust. 1, art. 22, art. 23, art. 36 ust. 1, ust. 2, ust. 4, ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 109 ust. 2 w związku z art. 81 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na stwierdzeniu, jak bardzo skonkretyzowane i szczegółowe musi zostać oznaczone dzieło w zawartej pomiędzy stronami tego rodzaju umowie cywilnoprawnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W tym kontekście wypada podkreślić, że podstawowym celem instytucji przedsądu jest ustalenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu

Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; oraz z dnia 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05). Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia jej (dopuszczenia jej) do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego oraz doktryny, istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje problem prawny mający znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego trzeba zatem rozumieć jako konieczność uzasadnienia, dlaczego rozpoznanie skargi kasacyjnej będzie służyło rozwojowi prawa. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej nie może być powoływaniem okoliczności istotnych tylko w ocenie samej strony, ale muszą one ściśle nawiązywać do przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju

jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., I CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

W świetle powyższego należy uznać, że kwestia, „jak bardzo skonkretyzowane i szczegółowe musi zostać oznaczone dzieło w zawartej pomiędzy stronami tego rodzaju umowie cywilnoprawnej”, nie stanowi zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował się problemem określenia przedmiotu umowy o dzieło. Z tego orzecznictwa wynika, że przedmiot umowy o dzieło może być określony w różny sposób i różny może być stopień dokładności tego określenia, pod warunkiem, że nie budzi wątpliwości, o jakie dzieło chodzi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2020 r., II UK 329/19). Wiąże się to z faktem, że nie sposób jest abstrakcyjnie a precyzyjnie określić przedmiotu umowy o dzieło - każdorazowo ocenie podlega konkretny stan faktyczny. W tym zaś kontekście trzeba dostrzec, że uzasadnienie wniosku stanowi w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sądy *meriti*, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.